

๑๕๗

ก๊ภพกัชาตักัยงเป็นเธอ

女配不掺和 เล่ม 9

เฟิงหลิวซูไต 风流书呆

เจียน

หมิงหมิง

แปล

กดเพื่ออ่าน

ก ร อ่ า น คิ อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ คั ณ

หลินตันชะงักไปชั่วคราว ก่อนเอ่ยอีกคราว่า

“หลายปีมานี้ข้าสอนเจ้าอ่านหนังสือประวัติศาสตร์

เจ้าน่าจะรู้ว่าบุตรชายของอนุภรรยาัยังเรียกอีกอย่างว่าบุตรนอกสมรส

ซึ่งถือเป็นความผิดบาป นั่นหมายความว่า

ชั่วขณะที่บุตรชายของอนุภรรยาถือกำเนิดก็มีความผิดบาปติดตัวมาด้วยแล้ว

มีอาจลู้บุตรชายที่เกิดจากภรรยาเอก ตามกฎหมายของรัชสมัยนี้

มาตราบั้นบุตรชายของภรรยาเอกในครอบครัวขุนนางเสียชีวิตทั้งหมดแล้ว

บรรดาคักดีและทรัพย์สินของตระกูลไม่มีทางตกทอดมาถึงสายของอนุภรรยา...”

— เฟิงหลิวซูไต

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุดเรื่อง *ก๊ากก็ชาติก็ยังเป็นเธอ* ของเพ็งหลิวซูไตที่เป็นนิยายเรื่องยาวที่สุดที่สำนักพิมพ์อรุณเคยวางจำหน่ายก็เดินทางมาถึงบทรูปแล้ว

หลินตันของเราผ่านมาหลายภพหลายชาติหลายโลกมาก ประสบพบเจอกับเรื่องราวต่างๆ ทั้งดีร้าย สุขทุกข์ และยังสามารถประสพการณ์นั้นได้ นับเป็นความพิเศษเฉพาะจริง ๆ

ส่วนท้ายเล่มมีตอนพิเศษที่นักเขียนเขียนให้กับฉบับแปลภาษาไทยเป็นพิเศษด้วย

ผลิตเพลินบันเทิงใจกับการอ่านนิยายนะคะ

ทดลองอ่าน

๑๖๗

เขว้เจ็งจ๊วหิวเราะเสียงกุ่มติดต่อกันสองครั้ง
ถามอย่างพิงใจว่า “เจ้าเต็มใจจะอยู่กับข้าหรือไม่”
“เต็มใจ”

หลินตันมีอจกล่าวว่ไม่เต็มใจ
ด้วยบุรุษผู้นี้มอบชีวิตให้นางแล้ว
เช่นนั้นนางยอมด้อยตอบแทน
ให้นางทำอันใด นางล้วนเต็มใจ
เขว้เจ็งจ๊วประกับริมฝีปากจุมพิตเด็กสาวในอ้อมกอด
ด้วยมีอจง่มกลั่นอีกต่อไป
ช่างดียิ่งนัก เทาได้นางกลับคืนมาอีกครา
นับจากนี้ไปพวกเงาจะอยู่ด้วยกันชั่วกาล
พันปีหมื่นปี ทุกภพทุกชาติ ชั่วนิงนรินด์...

เขียนหญิง 1

เมื่อตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ในใจของหลินตันเปี่ยมล้นไปด้วยความสุขอย่างหนึ่ง แม้สูญเสียความทรงจำ แต่รับรู้อย่างกระจ่างชัดว่านางเคยมีชีวิตที่มีความสุขมาก ด้วยเหตุนี้ ยามที่พบว่าตนเองเป็นเพียงวิญญาณที่สถิตอยู่ในจี้หยกชิ้นหนึ่ง ไม่มีกายเนื้อ จึงไม่รู้ลึกลับสนแต่อย่างใด

นางกวาดตามองทุกสิ่งรอบตัวเงียบๆ จากนั้นถึงรู้ว่าจี้หยกนี้เป็นของสตรีผู้ออกเรือนแล้วที่มีนามขานว่าหลินตัน นางอายุสิบสี่ก็แต่งให้บัณฑิตชื่อโจ¹ คนหนึ่งในหมู่บ้านเดียวกัน โจ้วโจ้วผู้นี้ศึกษาหาความรู้อยู่ข้างนอกหลายปี ส่วนนางอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือนคอยปรนนิบัติบุพการีของสามี ดูแลพื้นที่เพาะปลูก จวบจนกาลผันคืนผ่านไปอย่างเร่งรีบแค้นอักโข ทว่าอิมเอมใจเปี่ยมล้น เพราะสามีผู้นี้ดีต่อนางยิ่งนัก มักนำขนมเล็กๆ น้อยๆ จำนวนหนึ่งกลับมาฝากนางเสมอ และนางที่ใช้ชีวิตมาแล้วสิบสี่ปีเพิ่งรู้จักครั้งแรกว่ารสหวานเป็นอย่างไร นั่นเป็นความรู้สึกที่พาให้ปลายลิ้นกับกันบั้งของหัวใจนางแทบละลายไปพร้อมกัน

บัณฑิตชื่อโจ้วรอนางกินขนมเสร็จค่อยเอ่ยเสียงนุ่มว่า “น้องหญิง

¹ การสอบเข้ารับราชการในสมัยโบราณของจีนแบ่งออกเป็น การสอบระดับท้องถิ่น บัณฑิตที่สอบผ่านรอบนี้เรียกว่า “ชื่อโจ้ว” การสอบระดับภูมิภาค บัณฑิตที่สอบผ่านรอบนี้เรียกว่า “จิวเหริน” และการสอบหน้าพระที่นั่ง บัณฑิตที่สอบผ่านรอบนี้เรียกว่า “จิ้นชื่อ” และผู้ที่สอบได้คะแนนสูงสุดสามลำดับแรกเรียกว่า จ้วงหยวน บิ่งเหยียน และทันฮวา ตามลำดับ

เจ้ายังเหลือเงินที่ได้จากการขายงานเย็บปักถักร้อยเมื่อหลายวันก่อนหรือไม่ ข้าต้องการซื้อสิ่งล้ำค่าในห้องหนังสือ² เพื่อจะซื้อขนมให้เจ้า ข้าใช้เงินไปจนหมดแล้ว ข้าไม่รู้ว่าขนมแพงถึงเพียงนั้น แต่ด้วยอยากให้เจ้าลองลิ้ม จึงไม่เหมาะที่จะเอาไปคืน รอกระทั่งข้าสอบได้เป็นจั่วจวนแล้ว จะขอตำแหน่งฐยัตตราตั้งให้เจ้าแน่นอน”

“ยังอยู่ ยังอยู่เจ้าคะ ท่านพี่รอสักครู่ ข้าจะไปเอาให้ท่าน ภายภาคหน้าไม่ต้องซื้อของไว้ประโยชน์เหล่านี้ให้ข้าแล้ว ทุกอย่างให้ยึดท่านเป็นหลัก รู้หรือไม่” ภรรยาตัวน้อยหรือหีบคันตู้จวนพบเงินหัก³ สองตำลึง แล้วยึดมันใส่มือของบัณฑิตตัวใจไปทั้งหมด

เมื่อบัณฑิตตัวใจได้เงินก็จากไป ทั้งที่เข้าประตูมายังไม่ถึงครึ่งชั่วโมงด้วยซ้ำ บิดามารดาของเขายังทำงานอยู่ในพื้นที่เพาะปลูก แต่เขาไม่บอกสักคำว่าจะไปหา ภรรยาตัวน้อยออกไปส่งเขาถึงประตูเรือน โบกมือไปพลาง หลังน้ำตาไปพลาง ก่อนกอดขนมชื้นเล็กๆ ไว้ในอ้อมแขน จิตใจวมชื่นกลับมาหวานชื่นอีกครา

...

หลินตันเฝ้ามองด้วยสายตาเย็นชาอยู่หลายวัน ในที่สุดก็อดเอ่ยไม่ได้ว่า “คนผู้นี้ไม่คู่ควรที่จะฝากชีวิตไว้ตลอดกาล เจ้าต้องระวังไว้”

“ผู้ใดกำลังพูด” ภรรยาตัวน้อยตกใจจนหน้าซีดขาว มองหารอบด้านหลายหน ยังพยายามสื่อสารกับหลินตันเนิ่นนานกว่าจะรู้ว่าในจี้หยกของตนมีวิญญาณสถิตอยู่ สามารถฟังได้พูดได้ เพียงแต่ไม่สามารถออกจากพื้นที่หนึ่งชุนนี้ได้

“เช่นนั้นท่านเห็นหรือไม่ เห็น...” ภรรยาตัวน้อยหน้าแดงเถือกด้วยความอับอาย

“ไม่เห็น” หลินตันกล่าวปดประโยคหนึ่ง แท้จริงนางเห็น แต่นางไม่เคยดู หากบัณฑิตตัวใจค้างคืนที่เรือน นางจะเข้าสู่การหลับลึก ไม่ตื่นอีกเป็นเวลาสามวันห้าวันหรือไม่ก็ครึ่งเดือน ระยะเวลาเหล่านี้ขึ้นอยู่กับอารมณ์ของนาง ไม่แน่ไม่แน่นอน

²ได้แก่ พู่กัน แท่งหมึก กระดาษ และแท่นฝนหมึก

³ก้อนเงินของเงินโบราณสามารถตัดแบ่งเป็นก้อนย่อยตามน้ำหนักเท่ากับค่าใช้จ่ายนั้นๆ

ภรรยาบัณฑิตลอบถอนหายใจโล่งอก

หลินตันเห็นนางไม่ใส่ใจกับถ้อยคำของตนนัก จึงกล่าวอีกคร่าวว่า “ชนมที่เขามอบให้เจ้าล้วนแต่แห่งแข็ง เดิมเป็นของที่โรงน้ำชาเตรียมไว้ให้กักรองท้อง สามารถหยิบติดมือกลับมาได้ อันใดคือต้องจ่ายเงินทั้งหมดซื้อมา ครั้นนี้ที่เขากลับมาเพียงต้องการลอกเอาเงินเก็บส่วนตัวของเจ้า เจ้ายังคิดว่าเขารักใคร่จริงใจอีกหรือ บิดามารดาของเขาตราตรำทำงานทุกวัน เพื่อหาเงินส่งเขาเล่าเรียน ไม่เห็นเขาเอ่ยทักทายแม้แต่สองสามประโยค หรือไปเยี่ยมเยียนสักครั้งสองครั้ง เมื่อกลับถึงเรือน นอกจากขอเงินแล้ว ก็ไม่เคยช่วยแบ่งเบาภาระงานในเรือนแม้แต่หน่อย เงินสองตำลึงต่อเดือน ยิ่งรังเกียจว่าไม่พอ เขารักความสุขสบายจนเป็นนิสัย เขากตัญญูต่อบุพการี ไม่ซื้อสัตย์ต่อเจ้า หากเจ้ามีเงินก็สมควรเก็บไว้ให้ตนเองมากอีกสักหน่อย เตรียมไว้สำหรับกายภาคหน้า อย่าสิ้นเปลืองไปกับเขาเลย แม้ในอนาคต เขาจะประสบความสำเร็จในการสอบจริง ๆ แต่ด้วยนิสัยของเขา เพื่อปีนป่าย ขึ้นสู่ที่สูงไม่ว่าเรื่องใดล้วนทำได้ เจ้าสมควรระวังไว้สักหน่อยยอมเป็นการดี”

ภรรยาชิวไฉไม่เพียงไม่ชอบคุณหลินตัน ยังโกรธจัด ตำหนิว่า “เจ้าพูดจาไร้สาระ! สามี่ข้าดูแลเอาใจใส่ข้ายิ่งกว่าอันใด เจ้าเป็นเพียงวิญญูณที่ไม่สมบุญดวงหนึ่ง แม้แต่จะหนีออกจากจี๋หยกนี้ยังทำไม่ได้ ไหนเลยจะรู้ว่าสามี่ข้าประพฤติปฏิบัติตัวอย่างไร หากเจ้ายังใส่ร้ายสามี่ข้าอีก ข้าต้องหานักพรตมากราบเจ้าแล้ว!”

หลินตันนั่งเงียบไปชั่วครู่ ค่อยถอนหายใจเอ่ยว่า “ช่วงเกิด ในเมื่อเจ้าคิดว่าข้าพูดโดยมีเจตนาให้เจ้าตื่นตกใจ เช่นนั้นข้าก็จะหลับลึกแล้ว จากนั้นต่อไปจะดีหรือร้าย เจ้าแบกรับเองก็แล้วกัน” กล่าวจบ หลินตันก็หลับลึก เพียงพริบตากาลผันคืนผ่านไปสิบปี

เขียนหญิง 2

หลินตื่นตื่นเพราะเสียงร่ำไห้ โหยหวนปีมว่าจะขาดใจ พอกวาดตามองผาดหนึ่ง ก็เห็นข้างขมับของภรรยาตัวน้อยนางนี้ราวกับมี น้ำค้างแข็งสลับขาวเกาะพรราว วงหน้าเปลี่ยนเป็นมีริ้วรอย ดูร่วงโรยมากโข ราวกับนางชราลงสิบกว่าปีเพียงชั่วพริบตา ยังเห็นข้างกายนางซ้ายขวามี เด็กอายุแปดเก้าขวบสองคนนั่งคุกเข่า เอาแต่ตะโกนเรียกนางว่าท่านแม่ หนแล้วหนเล่า

ทันใดนั้นหลินตื่นค่อยตระหนกกว่า ที่แท้ไม่ใช่ว่าพริบตาเดียวภรรยา ของชีวิตนางนั้นก็ชราภาพ แต่เป็นเพราะระยะเวลาที่ตนหลับไหลยาวนาน เกินไป ประเดี๋ยวเดียวก็ผันผ่านไปแล้วสิบปี เรือนของภรรยาชีวิตจรูตโถม ลงกว่าสิบปีก่อนมากนัก มีหน้าซำบนคานเรือนยังแขวนธงขาว กลางห้องโถง วางโคงศพสองโคง บุญการีของสามีล้วนล่องลับจากโลกนี้แล้ว ไม่น่าแปลกใจ เลยว่าเพราะเหตุใดนางถึงโหยไห้อย่างน่าสังเวชเช่นนี้

บัดนี้ชีวิตโคงคนนั้นเล่า ไม่เห็นบัดนี้ที่เดิมสมควรเป็นเสาหลัก ของครอบครัวนี้แม่แต่เงา มีเพียงเพื่อนบ้านที่เดินผ่านไปมาเพื่อช่วยภรรยาผู้นี้ จัดการงานการต่างๆ นานา

หลินตื่นไม่ได้ผลิผลลามไถ่ถามเรื่องราวของครอบครัวนี้ เพียงเฝ้าดู เจียบๆ

...

เจ็ดวันต่อมาร่างของบิดามารดาของสามีนางก็ถูกนำไปฝังเพื่อให้ไปสู่สุคติ ต่อมาเหล่าเพื่อนบ้านทยอยกันมาเยี่ยมเยียนที่เรือนอย่างต่อเนื่องเพื่อทวงหนี้กับนาง คนนี้หนึ่งตำลึง คนนั้นสองตำลึง คาดไม่ถึงว่ารวมๆ กันแล้วมากมายถึงยี่สิบสามสิบตำลึงเงิน

ภรรยาชีวโง่ไม่ได้มีผละกำลังแข็งแรง ไม่มีทักษะอื่นใดในการทำงานหาเลี้ยงชีพ ทำได้เพียงขายพื้นที่เพาะปลูกของครอบครัว เพื่อเอามาจ่ายหนี้ค่าฝั่งศพบุพการีของสามีทั้งหมดจนครบ เด็กสองคนเห็นมารดาทำหน้าที่นี้ คิ้วขมวดอย่างกังวลทั้งวัน จึงถามนางว่าจากนี้จะทำอย่างไรต่อไป นางบอกเพียงว่าสภาพหน้าหากบิดาของพวกเขาได้เป็นขุนนางใหญ่สวมชุดผ้าไหมปักลายกลับบ้านเกิด¹ จะต้องซื้อที่ดินของครอบครัวกลับมาคืนมาได้ อย่างแน่นอน ชีวิตของทุกคนย่อมจะดีขึ้นกว่าเวลานี้มาก

เด็กทั้งสองคนหลับไปโดยที่ในใจเฝ้ามองด้วยการรอคอย ทว่าสตรีนางนี้ปิดหน้ารำไห่อย่างขมขื่นท่ามกลางราตรีที่เงียบสงบ นางไม่ได้รับข่าวคราวของสามีตั้งนานแล้ว จะรู้ได้อย่างไรว่าเขาจะกลับมาหรือไม่ หากกลับมาได้ผ่านมาสิบปีแล้วเพราะเหตุใดเขาถึงไม่กลับมา บิดามารดาของเขาอยู่ที่นี้ เรือนก็อยู่ที่นี้ สิ่งที่เขาต้องทำ เพียงเดินมาตามทางในชนบทก็กลับบ้านเกิดได้แล้ว ไยจึงใช้เวลาจนถึงเพียงนี้ ต่อให้ไม่สะดวกมากสักเพียงใด ให้คนส่งจดหมายมาก็ยังดี!

เป็นไปได้หรือไม่ว่าเขาจะประสบอันตรายยามอยู่ข้างนอก กลายเป็นผู้ที่อยู่กันคนละภพแล้ว เพียงคิดเช่นนี้ภรรยาบั่นทอนจิตใจร้องไห้อย่างร่ำรานใจยิ่งยวด ครั้นนี้ก็ได้ว่าพื้นที่เพาะปลูกของครอบครัวหมดสิ้นแล้ว ต่อจากนี้คงไม่มีแม้แต่อาหารจะกิน นางยิ่งวิตกกังวลเปี่ยมว่าอวัยวะภายในจะถูกเฉือนเป็นชิ้นๆ

หลินตันทนดูต่อไปไม่ไหว ถามเนียน้ำว่า “เจ้ารู้หนังสือหรือไม่”

ภรรยาบั่นทอนจิตใจและสับสน กวาดตามองโดยรอบ ทว่าไม่ทันไรก็นึกถึงเรื่องเมื่อสิบปีก่อนได้อย่างรวดเร็ว จึงพยักหน้าและเอ่ยว่า “ข้ารู้หนังสือเจ้า...เจ้ายังอยู่อีกหรือ” ตลอดสิบปีมานี้นางเคยเรียกวิญญาณดวงนี้อยู่

¹ หมายถึง การกลับมาบ้านเกิดอย่างยิ่งใหญ่หรือประสบความสำเร็จ

หลายครั้ง แต่ไม่เคยได้รับการตอบกลับใดๆ ยังนึกว่านางคงจากไปแล้ว หรือไม่กี่สลายหายไปเอง ทว่านางเก็บจี้หยกที่ยังพอมีค่าชิ้นนี้เอาไว้ คิดว่าวันข้างหน้าหากสามเฒ่าต้องร่อนต้องการเงิน ยังเอาไปแลกเป็นเงินสักหลายตำลึงมาใช้จ่าย คิดไม่ถึงว่าหลังสามเฒ่าออกจากเรือนไปในเย็นวันหนึ่งแล้วจะไม่หวนกลับมาอีก ถึงกับหายตัวไปอย่างลึกลับมิรู้ข่าวคราว

“เดิมข้าคิดว่าวันพรุ่งจะเดินทางเข้าตำบลดักเที่ยวเพื่อนำจี้หยกชิ้นนี้ไปจำหน่าย ยามนี้ครอบครัวของข้าซัดสนั่น ไม่เหลืออันใดแล้ว เจ้าคงเห็นกรรมัง” ภรรยาบ้นตืดเอ่ยอย่างระมัดระวังยิ่ง

หลินตั้นกล่าวด้วยน้ำเสียงสงบนิ่งว่า “ตราบใดที่ข้าอยู่ที่นี้ จี้หยกชิ้นนี้ถือเป็นสมบัติที่ยากจะประเมินค่า โฉนเจ้าละเลยสิ่งสำคัญแล้วสนใจแต่เรื่องสัพเพเหระเล่า ข้าจะสอนวิธีทำมาหากินให้เจ้าสักสองสามวิธี เพื่อช่วยเหลือเจ้าในยามยาก”

“ท่านเซียนผู้วิเศษโปรดชี้แนะข้าด้วยเจ้าค่ะ!” ภรรยาบ้นตืดคล้อยคนกำลังจมน้ำ ขอเพียงมีขนไม้ลอยมากก็จะพุ่งเข้าไปคว้าโดยไม่สนใจสิ่งใด โทนเลยจะกลัวว่าหลินตั้นเป็นเพียงวิญญาณดวงหนึ่ง นางรีบนำจี้หยกไปกราบไหว้บนแท่นบูชา กราบซ้ำแล้วซ้ำเล่าคอยนึกได้ว่าในเรือนยังมีรูปเทียนจำนวนหนึ่งจึงจะไปหยิบมา

หลินตั้นปรามนางเอาไว้ “ข้าไม่ได้ต้องการการกราบไหว้บูชา เจ้าแค่ไปนำพุทธรูปกับกระดาดมาจดตามคำพูดของข้า ข้าจะสอนวิธีเย็บปักถักร้อยให้เจ้าสักสองสามวิธี จากนั้นค่อยถ่ายทอดวิชาแพทย์ส่วนหนึ่งให้เจ้ายามปกติเจ้าสามารถขายงานเย็บปักถักร้อยเพื่อหารายได้ ข้ายังช่วยรักษาให้เพื่อนบ้านด้วย จะได้มีเครือข่ายสัมพันธ์จำนวนหนึ่ง จะดีจะร้ายก็ยังใช้ชีวิตในสถานที่แห่งนี้ต่อไปได้”

“ขอบคุณท่านเซียนผู้วิเศษที่ชี้แนะเจ้าค่ะ!” นางรีบรื้อกระดาดกับพุทธรูปที่บ้นตืดซิวไฉ่ทั้งเอาไว้ แล้วบันทึกถ้อยคำของหลินตั้นด้วยตัวอักษรไยๆ เย้ๆ

ทั้งสองคนผู้หนึ่งสั่งสอนผู้หนึ่งเรียนรู้ ไม่ทันรู้ตัวเวลาที่ผันผ่านไปหนึ่งปี ภรรยาบ้นตืดเรียนรู้ได้อย่างดีมาก ไม่ทันไรก็ชำนาญทักษะการเย็บปักถักร้อยหลากหลายแขนงและหลักการแพทย์ต่างๆ ไม่เพียงคืนหนี้ทั้งจำนวนของครอบครัว แต่ยังเก็บหอมรอมริบได้จำนวนหนึ่ง ด้วยยามปกตินาง

รักษาโรคช่วยเหลือคน จึงสั่งสมชื่อเสียงไว้พอสมควร แม้เป็นหญิงหม้าย ลูกติดก็ไม่เคยถูกเพื่อนบ้านรังแก ยังส่งบุตรชายคนโตไปเล่าเรียนเขียนอ่าน ที่สำนักศึกษาสวนตัวด้วย นับว่าพวกนางเป็นครอบครัวที่น่านับถือยิ่ง ในท้องถิ่นนี้

หลินตันมีความรู้มากมาย บ่อยครั้งจึงยิ้มปากของภรรยาบัณฑิตผู้นี้ อบรมสั่งสอนเด็กทั้งคู่ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเติบโตมาอย่างดี เด็กชาย ฉลาดปราดเปรื่อง เพียงสิบขวบก็สอบผ่านเป็นบัณฑิตเด็ก อนาคตข้างหน้า ย่อมสดใส บุตรสาวได้รับการขัดเกลาวิชาเย็บปักถักร้อยอยู่ที่เรือนทั้งวัน ถือเป็นผู้มีความสามารถในการดูแลเรือน

ครั้นมองเห็นชีวิตความเป็นอยู่ของภรรยาบัณฑิตดีวันดีคืน หลินตันก็เข้าสู่ การหลบลีกอีกครา ยามลึมตาตื่น เวลาที่เคลื่อนคล้อยไปห้าปีแล้ว มิหนำซ้ำ ครั้งนี้ยังถูกเสียงโหยไห้ปลุกให้ตื่นเหมือนคราวก่อน หลินตันพบว่าหมู่บ้าน เล็กๆ แห่งนี้เปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง ทุกหย่อมหญ้าล้วนมีแต่คราบดินโคลน ที่ถูกทิ้งไว้หลังเกิดน้ำท่วม มีศพเน่าเฟะจมอยู่ในโคลนไม่น้อย เรือนของ ภรรยาบัณฑิตอยู่ตรงหน้าหลินตัน ทว่าดูพังทรุดโทรม จะพังแหลมิพังแหล

ชาวบ้านที่รอดชีวิตต่างคุกเข่าร้องไห้อย่างโศกศัลย์ทุกซัตรมอยู่หน้า ประตูเรือนของแต่ละคน โชคดีที่บุตรชายบุตรสาวทั้งคู่ของสตรีนางนี้ยังมี ชีวิตรอด เพียงแต่ซูบผอมลงมาก นัยน์ตาที่เคยกระจ่างใสเวลานี้เปี่ยมความ ลึนหวังและกลืนอายแห่งความตาย

“ท่านแม่ จากนี้พวกเราสมควรทำอย่างไรดี” แม้เวลาล่วงผ่านไป ห้าปีแล้ว แต่พวกเขาก็ยังถามอย่างตระหนกตกใจ หวาดกลัว และมีรู้ว่า จะทำอย่างไรเหมือนเดิม

และคำตอบของภรรยาบัณฑิตก็ไม่เปลี่ยนแปลง “ย่อมต้องดีขึ้นแน่ รอให้ท่านพ่อของเจ้าได้เป็นขุนนางใหญ่ เขาจะต้องกลับมารับพวกเรา”

ไม่มีทาง หมู่บ้านบนเนินเขาเล็กๆ แห่งนี้อยู่บนที่ดอนแล้ว ทว่ายังถูก น้ำท่วมหลาก เห็นได้ชัดว่าพื้นที่ของทั้งแคว้นยากจะเสี่ยงภัยพิบัติ จึงเป็นไปได้ที่ทางราชสำนักจะไม่รับรู้เรื่องราวใหญ่โตถึงเพียงนี้ หากบัณฑิตชื่อโจ นั้นได้เป็นขุนนางย่อมต้องทราบข่าวแน่ ทว่าจนถึงยามนี้ยังไร้ข่าวคราวของเขา

เห็นชัดว่าถ้าเขาไม่ตายจะต้องถือว่าภรรยาและบุตรชายบุตรสาวเสียชีวิตไปแล้ว มีหรือที่จะกลับมา หลินตันมองออก ทว่าไม่ได้พูดเปิดโปง ทำเพียงเอ่ยเตือนเสียงเรียบว่า “ระวังสถานการณ์โรคระบาด ข้าจะสอนเจ้าเขียนเทียบยาป้องกันและรักษาโรคระบาด เจ้าจำเอาไว้...”

ภรรยาบัณฑิตค้นชินกับการปรากฏตัวอย่างลึกลับของหลินตันนานแล้ว แม้ในใจจะยินดีปรีดา ทว่าไม่ได้แสดงออกทางสีหน้า ตราบใดที่วิญญาณดวงนี้ยังอยู่ นางก็มีเสาสลักให้พึ่งพิงแล้ว ดังนั้นจึงรีบขึ้นเขาไปขุดหาสมุนไพรจำนวนหนึ่งกลับมา เพื่อเตรียมป้องกันและรักษาโรคระบาด ท่ามกลางคำชี้แนะของนาง ผู้รอดชีวิตในหมู่บ้านแห่งนี้จึงพึ่งศพของบรรดาญาติพี่น้องลงหลุมได้ทันเวลา ยังทำความสะอาดบ้านเรือนจนหมดจดเรียบร้อย กำจัดดูแมลง หนู มด และยุงตั้มยาสมุนไพรบำรุงร่างกายทุกวัน

ยามที่หมู่บ้านรอบ ๆ ถูกโรคระบาดโจมตี มีเพียงหมู่บ้านบนเนินเขาแห่งนี้ที่สงบสุขอย่างยิ่ง ผ่านไปหนึ่งเดือนกว่า ราชสำนักก็ส่งทหารขบวนใหญ่ มาล้อมชุมชนต่างๆ ที่เกิดโรคระบาดเอาไว้ หากผู้ใดพยายามหลบหนีจะยิ่งเกาทัณฑ์สังหารอย่างไร้ความปราณี มีเพียงชาวบ้านของหมู่บ้านบนภูเขาเล็ก ๆ แห่งนี้ที่รอดพ้นภัยพิบัตินี้ไปได้

พอทุกคนได้ยื่นข่าวคราวก็รู้สึกเคารพนับถือภรรยาบัณฑิตทบทวี หากมีของอ่วยของดีก็จะส่งมาให้ถึงเรือนของนาง ผู้ที่ขอรับการรักษาทวีจำนวนขึ้นเรื่อยๆ ผู้ที่มีเงินก็ให้ค่ารักษาพยาบาลมากหน่อย ผู้ที่ไม่มีเงินก็จ่ายเพียงสองสามเหรียญทองแดงพอเป็นพิธี แม้เป็นแบบนี้ นางก็สามารถหาเงินชดเชยส่วนที่ข้าวของเสียหายจนครบภายในระยะเวลาอันสั้น นางยังฟังคำแนะนำของหลินตัน โดยส่งมอบเทียบยาที่ใช้ในการรักษาโรคระบาดให้แก่ราชสำนัก

การรักษาโรคระบาดให้หมดไปนับเป็นผลงานใหญ่หลวงอย่างไม่ต้องสงสัย ด้วยเหตุนี้นายอำเภอจึงรับรายงานเรื่องนี้ให้เจ้าเมืองทราบด้วยความตื่นตื้นยินดี เจ้าเมืองรายงานต่อผู้ตรวจการมณฑล...สามเดือนต่อมา ท่ามกลางเสียงตีฆ้องร้องป่าว นายอำเภอก็เดินทางมามอบเงินสองร้อยตำลึงเงินกับโหนดที่ดินเพาะปลูกที่อุดมสมบูรณ์หนึ่งร้อยหมู่ให้ภรรยาบัณฑิตด้วยตนเอง

พร้อมกันนั้นยังมอบใบประกาศเกียรติคุณที่ฮ่องเต้ลงพระนามและประทับตราส่วนพระองค์ด้วย

ชื่อเสียงในท้องถิ่นของภรรยาบัณฑิตเลื่องลือไปไกลเป็นประวัติการณ์ ตัวเรือนที่ถูกน้ำท่วมจนพังทลายได้รับการก่อสร้างขึ้นใหม่เป็นเรือนอิฐและกระเบื้อง ผ่านไปอีกหลายปีไม่แน่ว่าบุตรชายของนางอาจสอบได้เป็นชีวจีเหริน และจิ้นซื่อ จากนั้นเดินบนเส้นทางของขุนนาง บุตรสาวของนางน่าจะได้แต่งงานเข้าตระกูลผู้ดีมีชื่อเสียงของท้องถิ่น และใช้ชีวิตมั่งคั่งสุขสบายขอเพียงไม่เกิดเรื่องที่ไม่คาดคิดขึ้น ชีวิตที่เหลือของนางสมควรมีความสุขและราบรื่น

หลินตั้นเฝ้าดูอย่างเอาใจใส่สักพัก แล้วเริ่มวงเล็กล้ออีกครั้ง จังหวะนี้เองเพื่อนบ้านที่ค้าขายอยู่ข้างนอกก็นำข่าวคราวหนึ่งมาแจ้งแก่ภรรยาบัณฑิต บอกว่าเห็นส่วจู่กวงสามี่ของนางที่เมืองหลวง มีหน้าซำอีกฝ่ายยังมีมาตัวสูงใหญ่ สวมเครื่องแบบขุนนางสีเขียว น่าจะได้ดิบได้ดีเจริญรุ่งเรือง

เมื่อนางทราบข่าวคราวก็ตื่นเต้นลึกลงใจสุดแสน รีบหยิบเงินสิบตำลึงออกมาขอบคุณเพื่อนบ้าน ครั้นกลับถึงเรือนก็ตระเตรียมเก็บสัมภาระออกเดินทางไปตามหาสามี่ที่เมืองหลวง บุตรชายบุตรสาวของนางไม่เพียงไม่คัดค้าน กลับกันล้วนยินดีปรีดา เนื่องจากสืบทอดบิดามารดาได้ทีไร ครบครันดีที่ครอบครัวประสบพบเจอเรื่องทุกข์เข็ญ มารดาของพวกเขาก็จะบอกว่า “ไม่เป็นอันใด รอจนกว่าท่านพ่อเป็นขุนนางใหญ่แล้ว ทุกอย่างจะดีขึ้นเอง

ดังนั้นเรื่องที่มีบิดาเป็นขุนนางใหญ่จึงกลายเป็นความหมกมุ่นของพวกเขาเด็ก ๆ และเวลานี้ความหมกมุ่นนี้ใกล้จะกลายเป็นความจริงแล้ว พวกเขาจะยังรักษาสติที่มีเหตุมีผลไว้ได้อย่างไร

หลินตั้นเคยเตือนภรรยาบัณฑิตหลายครั้งหลายคราว่าอย่าเอาแต่กล่าวคำว่า “บิดาขุนนาง” บ่อย ๆ จะต้องสั่งสอนให้พวกเขา ๆ ынหยุดได้ด้วยตนเอง แต่ไม่ว่าอย่างไรนางล้วนไม่ยอมฟัง มักดื้อดึงเป็นพิเศษเมื่อเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสามี่ ตามความคิดของนาง หลินตั้นไม่ใช่เสาหลักของครอบครัว สามี่ต่างหากที่ใช้ แม้นคนคนนี้จะหาหน้าไปสืบทอดบ้างก็ตาม

“เรื่องนี้จะต้องคิดอ่านให้รอบคอบ” หลินตั้นกล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า “พริบตาที่ผ่านมาสืบทอดแล้ว เขาไม่มีทางยังอยู่คนเดียวตามลำพัง ในเมื่อ

เป็นขุนนางแล้ว ในเรือนมีภรรยา มีอนุภรรยา มีบุตรชายบุตรสาวนับเป็นเรื่องปกติ หากเจ้าบ๋มบ่ามเข้าไป และรู้ว่าเขาสร้างครอบครัวใหม่ แล้วจะวางตนเองไว้สถานะใด ตามความคิดเห็นของข้า เจ้าสมควรจ้างพวกพ่อค้าไปสืบข่าวคราวให้เจ้าก่อน จากนั้นค่อยหาหรือเรื่องอื่นๆ ภายหลัง เจ้าลงหลักปักฐานที่นั่นแล้ว มีชื่อเสียง มีเครือข่ายสายสัมพันธ์ มีเงินทอง หากไม่ถึงที่สุดจริงๆ ไม่สมควรจากไปจะดีกว่า เมื่ออยู่ที่นี้ เจ้าคือนางหลินที่ทุกคนนับหน้าถือตาอย่างที่สุด แต่หากไปเมืองหลวง ผู้ใดจะรู้ว่าเจ้าเป็นใคร”

“ถ้อยคำนี้ของเจ้าผิดแล้ว ท่านพ่ออยู่ที่ใด ที่นั่นจะเป็นที่ลงหลักปักฐานของข้าและลูกๆ คำกล่าวที่ว่าแต่งกับไก่อเดินตามไก่ แต่งกับสุนัขเดินตามสุนัข ก็เป็นเช่นนี้ เจ้าไม่เข้าใจสามีของข้า เขาซื่อตรงที่สุด ข้ายังรักใคร่ข้าลึกซึ้ง ไม่มีทางแต่งภรรยาหรือมีอนุภรรยาอีก เขาไม่กลับมาอีกเพราะมีความลำบากของเขาเป็นแน่ ไม่สู้ข้าพาลูกๆ ไปหาเขา ทำให้เขาแปลกใจดีกว่า” ภรรยาบัณฑิตพูดจามีหลักมีฐาน

หลินต้นรู้ดีว่าสตรีนางนี้หลงใหลบัณฑิตชั่วใจผู้นั้นหัวปักหัวปำ ไม่รับฟังคำแนะนำของตน จึงปิดปากไม่เอ่ยวาจาอีก

ภรรยาบัณฑิตตัดลึนใจแฉฉฉ และสาบานกับตนเองว่าต้องตามหาสามีให้เจอ มิเช่นนั้นจะไม่กลับมาเด็ดขาด นางจึงขายเรือนและที่ดินทิ้งไม่เหลือทางถอยให้ตนเองและลูกๆ แม้แต่น้อย หลินต้นโน้มน้าวหลายครั้งหลายคราแต่ไร้ผล ทำได้เพียงมองอยู่ข้างๆ ด้วยสายตาเย็นชา ก่อนพวกนางออกเดินทางถึงเอเย่เตือนว่า “อย่างอื่นจะไม่พกไปก็ได้ แต่ป้ายวิญญาณบิดามารดาของสามีเจ้า หนังสือสมรสระหว่างเจ้ากับสามีของเจ้า ใบประกาศเกียรติคุณที่ราชสำนักมอบให้ ของสามสิ่งนี้จำต้องพกติดตัวไป ระหว่างทางอาจเกิดอันตรายมากมาย สตรีอ่อนแอตัวคนเดียวอย่างเจ้าไม่มีทางคุ้มกันบุตรธิดาได้ ไม่สู้เสียเงินเล็กน้อยจ้างขบวนพ่อค้าให้ไปส่งพวกเจ้า”

คล้ายภรรยาบัณฑิตเบื่อน่ายกับการเทศนาของหลินต้นแล้วจึงไม่ได้ตอบรับ ทว่ายังทำตามคำชี้แนะเงียบๆ เห็นนางเก็บหนังสือสมรสใส่ห่อ

² หมายถึง สตรีเมื่อแต่งงานแล้ว ต้องเคารพเชื่อฟังสามี ปฏิบัติตามหลักจริยธรรมสตรีอย่างเคร่งครัด

สัมภาระลวกๆ หลินตันก็เอ่ยอีกคำรบว่า “เจ้าจะต้องซ่อนหนังสือสมรสกับใบประกาศเกียรติคุณเอาไว้ให้ดีหน่อย ข้าจำได้ว่าไต้บ้ายวิญญาณทั้งคู่มีกลไกลับ เจ้าจงซ่อนเอาไว้ในนั้นเถิด หากไม่มีหนังสือสมรส อนาคตของเจ้าที่นั่นย่อมไม่ทราบแน่ชัด และหากไม่มีใบประกาศเกียรติคุณ จะตั้งหลักยาก ระมัดระวังตัวไว้สักหน่อยย่อมดีกว่า”

ภรรยาบัณฑิตเบะปากอย่างนี้กรำคาญ ทว่ายังเปิดช่องลับไต้บ้ายวิญญาณของบิดามารดาของสามีออก แล้วสอดใบประกาศเกียรติคุณกับหนังสือสมรสเข้าไปในช่องว่างระหว่างชั้น

ทดลองอ่าน

เขียนหญิง 3

ล่องเลยไปเดือนกว่า ในที่สุดภรรยาบัณฑิตก็พาบุตรธิดาทั้งคู่ มาถึงเมืองหลวง และพำนักในโรงเตี๊ยมราคาไม่แพงก่อนเป็นอันดับแรก เสร็จแล้วค่อยสืบหาข่าวคราวของสามีลี้จู่กวงไปทั่วสารทิศ หลินตั้นเสนอแนะ อย่างหวังดีว่า “เพื่อนบ้านของเจ้าบอกว่าเขาสวมเครื่องแบบขุนนางสีเขียว น่าจะเป็นขุนนางชั้นหกชั้นเจ็ด เจ้าให้คนไปสืบหาตามขอบชายนี้ การตระเวน ถามคนไปทั่วไม่ใช่วิธีการที่ดี กลับกันอาจสร้างความยุ่งยากให้เจ้าได้ เจ้าจงใช้ เหรียญทองแดงสักสามสี่เหรียญ จ้างพวกขอทานเด็กข้างถนนไปสืบความให้เจ้า ข่าวสารของพวกเขารวดเร็วที่สุด”

นางไม่ได้รับคำ ทว่ายังทำตามเจียบ ๆ นางรู้สึกว่าการหลินตั้นดูถูกสามี ของนางมาก เพียงจุดนี้ก็ก่อให้เกิดความขัดแย้งที่มีอาจประสานระหว่าง พวกนางแล้ว

...

วิธีการของหลินตั้นใช้ได้ผลดังคาด บรรดาขอทานเร่ร่อนไปมาในเมือง ทั้งวัน ได้ยินมาก เห็นมาก ย่อมรู้มากเช่นกัน พวกเขาเริ่มกล้าสืบเสาะเรื่อง ของขุนนางชั้นสามขึ้นไป กลับหาข่าวคราวของขุนนางชั้นหกชั้นเจ็ดได้อย่าง ง่ายดาย ยิ่งกว่านี้คนผู้นี้ยังมีชื่อมีแซ่ว่าลี้จู่กวง อายุสามสิบเอ็ดสามสิบสองปี หน้าตาหล่อเหลา มาจากถ่านโจว เมื่อโยงคนเข้ากับข้อมูลและเหตุการณ์ ก็หาตัวเจอภายในวันนั้นเอง ยังส่งที่อยู่มาให้พร้อมกันด้วย

“...ยามนี้เขาเป็นรองอาจารย์ใหญ่ของสำนักศึกษาหลวงซึ่งเป็นขุนนางชั้นหก ล้วนมีทั้งภรรยาและอนุภรรยา ภรรยาของเขามีนามว่าว่านชิวเอ๋อร์ เป็นบุตรธิดาของอนุภรรยาของว่านจงเหลียงผู้ตรวจการแผ่นดิน และยังมิอนุภรรยาอีกสามคน คนหนึ่งเป็นคุณหนูของคหบดีเมืองถานโจว ป่วยและถึงแก่กรรมนานแล้ว อีกสองคนน่าจะเป็นหญิงรับใช้ของคุณหนูผู้หนึ่งที่เข้าเมืองหลวงพร้อมกับสวีจู่กวงตอนเดินทางมาสอบ รับผิดชอบดูแลเรื่องที่พักของเขา สุดท้ายเขาได้รับเป็นอนุภรรยา เวลานี้ยังไม่มียุติราชการที่เกิดจากภรรยาเอกและบุตรชายที่เกิดจากอนุภรรยา มีแต่บุตรธิดาจากอนุภรรยาเพียงคนเดียว เป็นธิดาที่คุณหนูจากถานโจวทิ้งเอาไว้ ยามนี้อายุแปดขวบ”

ขอลาน้อยรายงานอย่างละเอียดจนจบ ไม่สนใจลีลาชีวิตชาวภรรยาบัณฑิตสักนิด สนใจแต่ยื่นมือขอเงิน

หัวใจของนางบีบรัดแน่น จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

หลินตั้นเอ่ยเตือน “ให้เงินเขาซะ”

“อ้อ” ภรรยาบัณฑิตล้วงเงินหักไม่กี่ตำลึงออกมาจากกระเป๋าผ้าปัก โดยไม่รู้ตัว ก่อนส่งให้ขอลาน้อย รอกะทั่งคนจากไปแล้วน้ำตาก็ร่วงพรู

บุตรธิดาทั้งคู่ของนางถามด้วยความตระหนกตกใจ “ท่านแม่ พวกเราสมควรทำอะไรดี” มีท่านพ่อแล้ว มีตำแหน่งขุนนางแล้วเช่นกัน ทว่ากลับมีคนครอบครองสถานะภรรยาเอกแล้ว เช่นนั้นมารดาของพวกเขาเล่า

“ผู้ตรวจการแผ่นดินเป็นขุนนางระดับใด” ภรรยาบัณฑิตถามในใจอย่างไร้สุ้มเสียง

“ขุนนางชั้นสอง มีหน้าที่ตรวจสอบขุนนางทั้งมวล มีโอกาสได้เลื่อนตำแหน่ง มีเกียรติยิ่งนัก สามียของเจ้าคนนั้นเป็นกิงไม้ใหญ่ได้แล้วอย่างที่คาด ถ้าข้าเป็นเจ้า ข้าจะคิดเสียวว่าสวีจู่กวงตายไปแล้ว จากนั้นพาลูกทั้งสองคนกลับบ้านเกิด ไปใช้ชีวิตอย่างสงบสุข ไม่ลุ่มน้ำขุนบ่อนี้เป็นอันขาด เวลานี้สวีจู่กวงไม่มีทางยอมรับเจ้า เพราะเจ้าเป็น...”

หลินตั้นยังไม่ทันเอ่ยคำว่า “ภัยร้าย” สองคำนี้ ภรรยาบัณฑิตก็ซิงเอ่ยอย่างร้อนใจ “เพราะเหตุใดข้าจะต้องกลับบ้านเกิดด้วย ข้าต่างหากที่เป็นภรรยาที่แต่งอย่างออกหน้าออกตาของท่านพี่ ยิ่งคลอดบุตรธิดาให้เขา เขาก็ไม่มีทางไม่ยอมรับข้า! ข้าต้องไปหาเขาเพื่อถามให้ชัดเจน!” พุดไปๆ ก็ให้

ลูกทั้งสองคนเก็บสัมภาระ เตรียมไปเยี่ยมเยียนถึงจวน

หลินตันยังอยากโน้มหน้าต่ออีก ทว่าภรรยาบัณฑิตตวาดด้วยความโกรธเกรี้ยวว่า “หุบปากซะ” เห็นชัดว่าวาจาโต้แย้งของหลินตันที่มั่งใจดำนางและบีบคั้นนาง นางจึงไม่คิดจะฟังอีก

หลินตันหยุดกล่าว ปล่อยให้เป็นไปตามใจนาง

เย็นวันนั้นภรรยาบัณฑิตไปเคาะประตูจวนตระกุลสวี่ ทว่าบ่าวเฝ้าประตูเอ่ยไล่สามหนังสือครึ่ง และเห็นนางเป็นหญิงพินเพื่อนคนหนึ่ง นางพาลูกๆ ไปนั่งยองเฝ้าอยู่ที่ปากตรอกห่างออกไปไม่ไกล ในที่สุดช่วงหัวค่ำก็เห็นสวี่จูงควงควมม้ากลับมา จึงตะโกนเรียก “สามี” กลางถนนเสียงดังลั่น

สวี่จูงควงตื่นตกใจยิ่งยวด รีบพาทั้งสามคนจากไป ก่อนจัดให้พักที่เรือนอีกหลังหนึ่งแถวชานเมือง ยังส่งหญิงรับใช้และบ่าวรับใช้ร่างกำยำหลายคนมาคอยเฝ้า เพื่อไม่ให้พวกเขาเดินพ่นพานไปไหนมาไหน ผ่านไปไม่กี่วัน ค่อยให้คนส่งหนังสือหย่าพร้อมกับเงินห้าร้อยตำลึงเงิน ไม่แม้แต่จะโผล่หน้ามาดู จากนั้นไล่พวกเขาให้กลับบ้านเดิมไป

นางอดทนอดกลั้นมาหลายวัน ในใจบอบช้ำเหนื่อยล้าเต็มที่ พอเห็นหนังสือหย่าก็อดรันทนไม่ไหวอีกต่อไป นางร่ำไห้สะอึกสะอื้นว่า “ข้าเลี้ยงดูบุตรชายบุตรสาวให้เขา กตัญญูต่อบุพการีของสามี จัดการงานเรือนยามนี้ที่บ้านเดิมไม่เหลือผู้ใดแล้ว บิดามารดาของสามีพักผ่อนอย่างสงบอยู่ที่ใต้ผืนดิน ข้ามีคุณสมบัติตรงกับกฎทั้งสามข้อของสามีไม่หย่าครบถ้วนแล้วเขายังเหตุผลได้ถึงหย่าข้าเล่า”

สามีไม่หย่าที่ว่าคือ ไม่มีบ้านเดิมให้กลับ ห้ามหย่า ไว้ทุกข์ให้บุพการีของสามีครบสามปี ห้ามหย่า สามีภรรยาแรกอยู่ด้วยกันยากจนแต่ภายหลังมั่งคั่ง ห้ามหย่า ตามกฎหมายและคำพิพากษาไม่ว่าสตรีคนใดแต่งให้ใครเพียงมีคุณสมบัติครบถ้วนสามประการนี้ สามีล้วนไม่มีสิทธิ์หย่าหรือทอดทิ้งนาง มิเช่นนั้นจะถูกครหาจากผู้คนในสังคมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ยิ่งผู้ที่เป็นขุนนางอาจถูกถอดถอนออกจากตำแหน่งและถูกกล่าวหาว่าประพฤติมิชอบ

บ่าวรับใช้ที่มาส่งหนังสือหย่าไม่สนใจนางที่ร้องไห้คร่ำครวญและ

บุตรธิดาของนางที่ประหวั้นพรันฝรั่ง สนใจแต่จะรื้อสัมภาระของพวกนาง ออกมาเพื่อค้นหาของ

“หนังสือสมรสเล่า เจ้าชอนไว้ที่ใด รีบนำหนังสือสมรสออกมา!” บ่าวรับใช้อีกคนกระซอกคอเลื้อของนางพลางเค้นถามด้วยท่าทางมุ่งร้าย พวกเขาค้นจนทั่วแล้ว มีเพียงป้ายวิญญาณเท่านั้นที่ทั้งสองคนมิกล้ำ แต่ต้อง ไม่ว่าจะอย่างไรนั้นก็เป็นที่ตามารดาของนายท่านของพวกเรา สมควร ให้ความเคารพสักหน่อย

สตรีนางนี้ยิ้มเยาะไม่หยุดทั้ง ๆ ที่มีหยาดน้ำตาเกาะพราวที่หางตา นางรู้สึกเสียใจอย่างสุดซึ้งจริง ๆ เสียใจที่ยามนั้นไม่ยอมฟังถ้อยคำของ วิญญาณดวงนั้น มิเช่นนั้นเวลานี้คงไม่ตกอยู่ในสถานการณ์เยี่ยงนี้ สวีจู่กวง ไม่ใช่สวีจู่กวงที่จะมอบความหวานชื่นมอบความอบอุ่นแก่งานในตอนนั้น ตั้งนานแล้ว เขาเป็นคนแล้ว ไม่ยอมรับแม่แต่ภรรยาและบุตรธิดา

บ่าวรับใช้ตบหน้านางแรง ๆ ก่อนด่าทอนางว่าแพศยา พร้อมกันนั้นก็เก็บข้าวของทั้งหมดเพื่อเอากลับไปให้นายท่านตรวจสอบด้วยตนเอง แล้ว จากไป ทิ้งเอาไว้เพียงป้ายวิญญาณสองป้ายนั้น

เมื่อหาหนังสือสมรสไม่เจอ สุดท้ายสวีจู่กวงย่อมต้องมาเยือนด้วยตนเอง ผู้ที่มาด้วยกันยังมีว่านชีวเออร์ ภรรยาตามกฎหมายคนปัจจุบันของเขาและเป็นบุตรธิดาของบุตรธิดาของผู้ตรวจการว่าน คิดแล้วก็ใช่ ทุกอย่างของสวีจู่กวง ขณะนี้เป็นสิ่งที่ผู้ตรวจการว่านมอบให้ ในจวนเกิดเรื่องใหญ่โตถึงเพียงนี้ เขาจึงปิดบังว่านชีวเออร์ไม่ได้เลย

เมื่อเผชิญหน้ากับว่านชีวเออร์ที่สวมเสื้อผ้าหรูหรา รัศมีเปล่งประกาย ภรรยาของเขาริมชลาดกแล้ว

หลินตั้นสงสารนาง สุดท้ายยังอดเตือนประโยคหนึ่งไม่ได้ว่า “เจ้าบอก พวกเขานะ บอกว่าเจ้าคือนางหลินที่มอบเทียบบารักษาโรคระบาดเพื่อช่วย ชาวบ้านแถบถ่านโจวเมื่อปีนั้น และฮ่องเต้เคยตรัสชมเชยด้วยพระองค์เอง ผู้คนในหมู่บ้านล้วนรู้เรื่องที่เจ้ามาตามหาสามีที่เมืองหลวง ยังให้ขบวนพ่อค้า มาส่งเจ้าเข้าเมืองหลวง หากเจ้าหายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย จะต้องมีคน สืบสาวราวเรื่องเป็นแน่”

“ไหนต้องกล่าวถึงเรื่องพวกนั้น หรือพวกเขา...พวกเขายังคิดจะฆ่าข้า” นางถามในใจ นัยน์ตาอดฉายแววหวาดผวาทหลายส่วนไม่ได้ บุตรชายบุตรสาวสองคนของนางกลับไม่ตระหนักถึงภัยอันตรายแม้แต่น้อย พวกเขามองส่วจู่กวงด้วยสายตาเลื่อมใสอย่างผู้เป็นลูกมองบิดา

“หากไม่ทำให้เจ้าหายสาบสูญ เรื่องเหล่านี้จะยุติด้วยดีได้อย่างไร” หลินตั้นทอดถอนใจ

ภรรยาางนี้ตกใจกลัวทันใด รีบทวนคำกล่าวของหลินตั้นคำรบหนึ่ง เห็นสีหน้าของส่วจู่กวงแข็งค้ำตามคาด และแววชิงชังในสายตาของว่านชิวเออร์ยิ่งแรงกล้า ไอสังหารแผ่กระจาย

“ตั้นเออร์ พวกเราเข้าไปคุยกันเถิด” ส่วจู่กวงพ่นน้ำเสียงลง ว่านชิวเออร์ยังร้องอยู่ในห้องโถง สนทนากับเด็กหั่งคู้พร้อมรอยยิ้ม เป็นมิตร หน้าตาของนางงดงามอย่างมีอาจหาผู้ใดเทียบเทียม แต่งกายสูงส่ง หุรายยิ่ง เพียงมองรูปลักษณ์ภายนอก ไม่รู้ว่าเปล่งประกายสดใสกว่ามารดาตั้งกี่ส่วน เด็กอายุสิบสี่สิบห้าอ้อมมีสายตาดิ้นเขิน จิตใจบริสุทธิ์ รู้เพียงว่าว่านชิวเออร์เป็นบุตรหรือของขุนนางชั้นผู้ใหญ่ เลยเปลี่ยนท่าที่เป็นเชื่อฟังวางายถามอันใดล้วนตอบทั้งหมด ไม่มีความคิดที่จะปิดบังเลยแม้แต่นิด

ภายในห้องส่วจู่กวงกอดนางแนบแน่น จากนั้นเริ่มสารยายถึงความลำบากตลอดหลายปีมานี้ของตน ปีนั้นเขาสอบได้เป็นจ้วงหยวน ข้าผู้ตรวจการว่านยังเลือกเขาเป็นบุตรเขย แน่نونว่าเขาอ้อมมีฝีปากดีอยู่หลายส่วน เพียงคำพูดรวบรัดสั้นๆ ก็สามารถคลายความเคียดแค้นของนางได้ ทำเอานางซาบซึ้ง ตื้นตันใจเหลือคณานจนน้ำตานองหน้า เขายังสัญญาว่าจะมอบผลประโยชน์ให้มากมาย และได้แต่กล่าวว่าเสียดายที่มีอาจใช้ชีวิตร่วมกันจนแก่เฒ่าไปพร้อมกับนาง ด้วยเขาไม่มิกำลังต่อต้านพ่อตาที่มีตำแหน่งสูงส่งมากอำนาจ

“...ดังนั้นยามนี้ข้าทำได้เพียงรับเจ้าเป็นอนุภรรยาทั้งๆ ที่รู้สึกว่าจะไม่เป็นธรรม เป็นข้าเองที่ทำผิดต่อเจ้ากับลูกๆ พวกเจ้าควรเข้าใจถึงความยากลำบากของข้า การศึกษาเล่าเรียนนั้นไม่ถ้ง่ายเลย ยิ่งเป็นขุนนางด้วยแล้ว ยิ่งยาก หลายปีมานี้ข้าอาศัยความคิดถึงที่มีต่อเจ้าและลูกๆ จึงได้ยั้งหยุดต่อมาได้ ข้าจะปกป้องคุ้มครองพวกเจ้าเอง” ส่วจู่กวงถอนใจยาวด้วยความเสียใจ

ภรรยาฟังเขากล่อมจนเคลิบเคลิ้มอีกครั้ง นางพยักหน้ารับคำครั้งแล้ว ครั้งเล่า บอกว่าเป็นอนุภรรยาที่ไม่เป็นอันใด ขอเพียงครอบครัวของพวกเขาอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันก็พอแล้ว

สวีจู่กวงปลอมโยนนางอีกคำรบหนึ่งด้วยคำหวาน ค่อยพาวานชีวเอ๋อร์จากไป หน้าซำยังนัดแนะว่าเช้าวันพรุ่งจะมารับทั้งสามคนเข้าจวน กำชับให้พวกเขาอย่าลืมเก็บข้าวของ

ยามดึก จิตใจที่วุ่นของสตรีนางนี้ก็สงบลงในที่สุด นางหยิบถุงเล็ก ๆ ที่ยังเย็บไม่เสร็จออกมา ก่อนนั่งปักต่อใต้แสงเทียน เป็นลายกล้วยไม้กอไผ่เหมาะที่จะมอบให้สวีจู่กวงใช้มากที่สุด

เมื่อเห็นรอยยิ้มคาดหวังรอยของอีกฝ่าย หลินตันพยายามอดทนอดกลั้นจนแล้วจนเล่า แต่สุดท้ายก็ยังทำลายความฝันแสนหวานของนาง “บางที่เจ้าอาจยังไม่รู้ หน้าที่ที่เจ้ากลายเป็นอนุภรรยา วันเวลาในอนาคตของเจ้าจะเจ็บปวดยิ่งกว่าตาย อนุภรรยาดูจบบ่าวไพร่ สามารถซื้อขายได้ พอตกอยู่ในเงื้อมมือของภรรยาเอกแล้ว นางสามารถหาข้ออ้างเรื่อยเปื่อยทำให้เจ้าตายอย่างเงียบ ๆ ได้ ส่วนบุตรชายบุตรสาวสองคนนั้นของเจ้าเดิมเป็นบุตรธิดาของภรรยาเอกอย่างเจ้า ทว่าเวลานี้กลับเปลี่ยนเป็นบุตรของอนุภรรยาธิดาของอนุภรรยา สถานะยิ่งตกต่ำอย่างรวดเร็ว พวกเขาจะเรียกเจ้าว่าท่านแม่ไม่ได้อีกแล้ว เรียกได้แค่อนุ ว่านชีวเอ๋อร์ต่างหากถึงจะเป็นท่านแม่ของพวกเขา พวกเขาจำต้องเคารพยกย่องและคุกเข่าโขกศีรษะคารวะนางทุกวัน ภายภาคหน้าหากวานชีวเอ๋อร์คลอดบุตรชาย พวกเขาจะต้องคารวะเด็กคนนั้น และตกอยู่ภายใต้การควบคุมของเด็กคนนั้นตลอดเวลา ยิ่งไม่สามารถสืบทอดทรัพย์สินสมบัติของสวีจู่กวง ทำได้เพียงทิ้งไว้ให้บุตรของวานชีวเอ๋อร์ผู้เป็นภรรยาเอก ยามออกไปข้างนอก พวกเขาจะต่ำต้อยกว่าคนอื่นหนึ่งขั้น และถูกคนดูถูกดูแคลน

“ต่อให้บุตรชายของเจ้าจะเดินไปสู่วิถีขุนนาง แต่จะยังมีคนวิพากษ์วิจารณ์เรื่องชาติกำเนิดของเขา กระทั่งการออกเรือนของบุตรสาวเจ้า เจ้าก็ตัดสินใจไม่ได้ ทำได้เพียงยินยอมให้วานชีวเอ๋อร์สั่งการ ว่านชีวเอ๋อร์ให้บุตรสาวเจ้าแต่งงานกับผู้ใด นางก็ต้องแต่งงานกับผู้นั้น มิอาจโต้แย้ง มาตราแมน

ว่านชีวะเออร์มีจิตใจอำมหิต หากคนนิสัยต่ำทรามส่งเดชให้บุตรสาวเจ้าแต่งออกไป เจ้าที่เป็นอนุภรรยาซึ่งมีสถานะต่ำต้อยก็มีอาจคิดหาวิธีการใดได้อีก เจ้าสังเกตถ้อยคำและการกระทำของนางในวันนั้นก็น่าจะรู้แล้ว นางไม่มีทางเป็นผู้ที่มีจิตใจโอบอ้อมอารีเด็ดขาด เจ้าลดสถานะของตนเองลงมาเป็นอนุภรรยา นั่นคือการพาลูกทั้งสองคนกระโดดใส่กองเพลิง แน่แน่นอนว่า ย่อมตายอย่างไร้ผืนดินกลบฝังร่าง”

ภรรยา นางนี้ฟังจนสีหน้าซีดเซียว ทว่ายังส่ายหน้าตลอดเวลา ไม่ยอมรับความจริงเรื่องนี้

หลินตันชะงักไปชั่วครู่ ก่อนเอ่ยอีกคราว่า “หลายปีมานี้ข้าสอนเจ้า อ่านหนังสือประวัติศาสตร์ เจ้าน่าจะรู้ว่าบุตรชายของอนุภรรยา ยังเรียกอีกอย่างว่าบุตรนอกสมรสซึ่งถือเป็นความผิดบาป นั่นหมายความว่า ชั่วขณะที่บุตรชายของอนุภรรยาถือกำเนิดก็มีความผิดบาปติดตัวมาด้วยแล้ว มีอาจสู้บุตรชายที่เกิดจากภรรยาเอก ตามกฎหมายของรัชสมัยนี้ มาตราแม้บุตรชายของภรรยาเอกในครอบครัวขุนนางเสียชีวิตทั้งหมดแล้ว บรรดาค่าศักดิ์และทรัพย์สินของตระกูลไม่มีทางตกทอดมาถึงสายของอนุภรรยา ผู้อาวุโสในตระกูลย่อมเลือกที่จะรับเด็กจากตระกูลสายหลักสาขามาชุบเลี้ยง มากกว่าจะบันทึกลงนามของบุตรอนุภรรยาเข้าทำเนียบวงศ์ตระกูล ใน *บันทึกเว่ย : ชีวประวัติกษัตริย์จัน¹* และ *บันทึกเต๋ย²* มีอรรถาธิบายท่อนหนึ่ง ตอนกษัตริย์จันกล่าวโทษหยวนเส้า³ ว่ามารดาของหยวนเส้ามีสถานะต่ำต้อย เนื่องจากเป็นบ่าวรับใช้จึงมีอาจยกย่องเชิดชู... นับเป็นการหยามเกียรติตระกูลหยวน หยวนเส้าถือว่ามีความผิด เจ้าดูสิ แม้แต่คนใหญ่คนโตอย่างหยวนเส้ายังถูกมองว่ามีความผิด เพราะมีสถานะเป็นบุตรชายของอนุภรรยา แล้วบุตรชายของเจ้าเล่า นับเป็นอันใด หากเจ้ายอมรับสถานะอนุภรรยานี้ เจ้าก็ปลุกทั้งสองของเจ้าล้วนไม่มีวันพลิกฟื้นตลอดกาล”

¹ ตัวละครในเรื่อง *สามก๊ก* เป็นสหายนสินของหลิวเป่ย์ (เล่าปี่) ตั้งแต่เด็ก มีความดีความชอบในการปราบโจรโพกผ้าเหลืองจึงได้ขึ้นเป็นเจ้าเมือง

² บันทึกทางประวัติศาสตร์ของอวี๋ห้วน แพทย์ในยุคสามก๊ก เนื้อหาเริ่มตั้งแต่ราชวงศ์โจวราชวงศ์ฉิน ไปจนถึงยุคสามก๊ก สิ่งที่บ้านทีกั๊กให้มีหลากหลายเรื่องและหลากหลายประเภท

³ หรืออ้วนเสี้ยว ตัวละครในเรื่อง *สามก๊ก* อยู่คนละฝ่ายกับกษัตริย์จัน

หลินตันกล่าวถึงตรงนี้ก็ไม่ได้ปากอีก ภรรยาของนี่เริ่มตัวสั่นเทา เพียงรู้สึกว่าคุณเองถูกสัวี่จู่กวงหลอกลวงอีกครา ถ้าไม่มีวิญญาณดวงนี้ นางกับลูกทั้งสองคนจะต้องก้าวเข้าจวนตระกูลสัวี่อย่างรีนเร่งยินดีปรีดา จากนั้นค่อยตระหนักได้ในภายหลังว่ายามนั้นนางคงเตร้ารันทุดและอัปจนหนทาง เพราะที่แท่นนั้นเป็นนรกขุมหนึ่ง!

“เช่นนั้นยามนี้เข้าสมควรจะอย่างไรดี บิดาของว่านชีวเอ๋อร์เป็นถึงขุนนางชั้นสอง แม้แต่สัวี่จู่กวงก็มีอาจรับมือเขาได้ แล้วข้าจะทำอันใดได้เล่า ท่านเขียนผู้วิเศษ ขอรื่องท่านช่วยข้ากับลูกทั้งสองคนด้วยเจ้าค่ะ!” สตรีนางนี้ ร้องห่มร้องไห้อ่างโศกตรมสิ้นหวัง

ทดลองอ่าน

เขียนหญิง 4

หลินตื่นเหนื่อยหน่าย กับความไม่รู้จัก ความตื้ออั้น และความอ่อนแอของสตรีนางนี้นานแล้ว แต่ถึงอย่างไรพวกนางถือว่ารู้จักกัน นับว่ามีวาสนาต่อกัน ช้ำยังมีชื่อแซ่เดียวกัน แล้วจะทนเบิกตามองนางกับลูก ทั้งสองกระโดดใส่กองเพลิงได้อย่างไร

“ร้องให้ไปก็ช่วยอันใดไม่ได้ เจ้าเก็บน้ำตาเอาไว้เถิด” หลินตื่น หอดถอนใจ

ซูหยินรีบยกแขนเสื้อเช็ดน้ำตาเป็นพัลวัน นางสงบสติอารมณ์อยู่สักพัก ลมหายใจของนางค่อยกลับมาเป็นปกติ ความคิดอ่านแจ่มชัดกว่าก่อนหน้านี้นี้ มาก เช่นนี้นางถึงตระหนกอย่างลึกซึ้งว่าเมื่อครูนางเกือบถูกล้างจิ้งจอกพลัดลง เหวลึกหมื่นจิ้งจอนร่างกายและกระดูกแหลกเหลวไม่เหลือชิ้นดี! เรื่องใหญ่อย่าง การที่ถ่านโจวประสบภัยพิบัติ เขาในฐานะขุนนางของเมืองหลวงจะไม่รู้เรื่องเลยหรือ รู้แล้วแต่ไม่คิดจะกลับไปดูสักนิด ใจคอของเขาจะต้องโหดเหี้ยม มากเพียงใด หากเขาคิดเพียงทั้งนางกับลูกทั้งสองคนยังพอทำเนา แต่ที่ ถ่านโจวยังมีบิดามารดาของเขาอยู่ด้วย หรือเขาก็ไม่ต้องการแม่แต่บิดามารดา

ใช่แล้ว เขาเคยคำนึงถึงบิดามารดาที่ใดกัน นอกจากขอเงินจากพวกเขา แล้ว เขาเคยทำารใดที่สมควรบ้าง เขารู้จักแม้แต่นางหลินที่มอบเทียบยาให้ แก่ทางการ ทว่าไม่รู้ว่านางหลินก็คือนาง เห็นชัดว่าเขาไม่สนใจใคร่รู้เรื่อง ทางบ้านเกิดเลยสักน้อย เกรงว่าคงอยากหลีกเลี่ยงให้รู้แล้วรู้รอดกระมัง เพื่อ

จะเกาะเกี่ยวพวกชนชั้นสูง เขาเตรียมลบทุกอย่างในกาลก่อนทิ้ง ถึงขั้นวางแผนฆ่าคนปิดปาก เขาช่างใจดำอำมหิตนัก!

ล้วนกล่าวกันว่าพยัคฆ์ร้ายยังไม่กินลูกของตน แต่จิตใจเขาอำมหิตยิ่งกว่าพยัคฆ์!

สตรีนางนี้ยังคงคิดยั้งคับแค้นใจ กัดฟันแทบแตกเสียงดังกึกก่า

หลินตันเห็นนางอารมณ์พลุ่งพล่านจึงกำชับว่า “เจ้าสมควรรู้ไว้ เพื่อลูก ๆ ของเจ้า เวลานี้เจ้าทำได้เพียงเข้มแข็งและไขว่คว้าผลประโยชน์ที่เป็นของเจ้าและของพวกเขา ฟังแล้วดูคล้ายตำแหน่งขุนนางใหญ่ชั้นสองโดดเด่นมากอำนาจยิ่ง แต่เจ้าไม่จำเป็นต้องเกรงกลัว トラบไคที่เจ้าพยายามค้นหาหนทางที่ถูกต้องพบก็ยังสามารถเสาะแสวงหาอนาคตที่ดีได้เช่นกัน วันพรุ่งนี้ตอนสี่จู่กวงมา ให้เจ้าทำตามนี้...”

หลินตันสอนสตรีนางนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ไม่ทันรู้ตัวคืนหนึ่งก็ผ่านพ้นไป

ยามเช้าฟ้าเพิ่งสว่าง สวีจู่กวงกับวานชีวเออร์ก็พากันกลุ่มบ่าวไพร่มารับคนด้วยตนเอง ทว่าภรรยานางนี้ปฏิเสธ

เด็กทั้งคู่ที่เผื่อรอจะได้กลับไปเสพสุขยังจวนใหม่อย่างยินดีปริดา รู้สึกงงัน พวกเขาเดินขึ้นหน้ามาชนาบชายขวา ดึงแขนเสื้อมารดาเบา ๆ พยายามปรามนางว่าอย่าก่อเรื่อง รีบคืนดีกับท่านพ่อไว้ ๆ

พอเห็นแววตาอ่อนหวานสองคู่ของบุตรธิดา ในใจฮูหยินพลันเจ็บปวด ร้าวราน นางก่อเรื่องที่ไคกัน แต่ด้วยสถานการณ์บีบบังคับ นางมีอาจไม่ก่อเรื่องพอตั้งสติได้แล้ว นางสายหน้าพลาบเอ่ยว่า “เมื่อคืนข้านอนไม่หลับทั้งคืน คิดไปคิดมา ก็คิดว่าข้าไม่สมควรกลับไปกับท่านง่าย ๆ เช่นนี้ ลีบกว่าปีมานี้ ท่านให้คำมั่นสัญญาเอาไว้มากมาย แต่กลับไม่เคยทำให้เป็นจริงได้เลยสักครั้ง ข้าไม่เชื่อถือท่านอีกแล้ว ไม่สู้พวกเราเขียนสัญญากัน โดยแจกแจงสินทรัพย์ของแต่ละฝ่ายให้ชัดเจน มิเช่นนั้นข้าคงไม่วางใจ”

“แจกแจงอย่างไร” สวีจู่กวงถามอย่างใจเย็น

“หากข้ามอบหนังสือสมรส ยินยอมเป็นอนุภรรยา ท่านต้องมอบทรัพย์สินที่สมควรเป็นของพวกเขา ไม่ว่าจะป็นร้านค้า เงินตำลึง ที่ดิน

ของเว่ยไป หรือสินเดิมของอวี๋หลิง แต่ละอย่างล้วนห้ามขาด!” แม้นางพยายามปกปิด ทว่าในสายตายังฉายแววละโมภ

กล่าวไปกล่าวมาก็เพื่อเงิน! ถึงอย่างไรหญิงชราจากชนบทก็คงคิดอ่านได้เพียงเท่านั้น! ว่านชิวเอ๋อร์ที่เดิมเตรียมรับมืออย่างจริงจังอดรู้สึกดูแคลนไม่ได้ จากนั้นส่งสายตาให้ส่วจู่กวง สื่อให้เขาค่อยตามไปก่อน ตราบใดที่หลอกคนให้กลับไปได้ เมื่อปิดประตูจวนแล้ว ผู้ใดยังจะสนใจความเป็นความตายของเจ้ากัน ผ่านไปไม่กี่วันค่อยประกาศว่าพวกเขาป่วยหนัก จึงถูกส่งไปพักรักษาตัวที่เรือนนอกเมือง จากนั้นไม่กี่ปีค่อยๆ หายแฉ้งข่าวการเสียชีวิตของพวกเขา ไม่ใช่ว่าเรื่องนี้ก็จบสิ้นแล้วหรือ แค่ว่าจัดอนุภรรยา กับบุตรธิดาสายรองเท่านั้น ก็ง่ายตายเช่นนี้เอง!

ส่วจู่กวงทราบความนัย จึงพยักหน้าตอบรับ “ได้ ข้าจะเขียนสัญญาให้เจ้า”

ภรรยารีบนำกระดาษที่เตรียมไว้แล้ววางลงบนโต๊ะ ให้ส่วจู่กวงเขียนสัญญา ทั้งยังร้องขอเงินหนึ่งพันตำลึงเงิน ร้านค้าสองร้าน ที่นาสองร้อยไร่ นอกจากนี้ยังมีสินเดิมของบุตรสาว จากนั้นให้ส่วจู่กวงกับว่านชิวเอ๋อร์ลงชื่อประทับลายนิ้วมือ พอได้สัญญาแล้ว นางตรวจสอบซ้ำไปซ้ำมาเนิ่นนาน คล้ายนางรู้สึกว่าจะยังไม่รัดกุมพอ จึงให้ว่านชิวเอ๋อร์เดิมข้อความด้านล่างอีกสองบรรทัด โดยระบุว่าจะไม่ปฏิบัติต่อบุตรชายและบุตรสาวที่เกิดจากอนุภรรยาอย่างโหดร้ายทารุณเด็ดขาด และในอนาคตจะต้องหาบุตรชายที่ดีให้บุตรสาวของอนุภรรยาด้วย สุดท้ายจึงให้อีกฝ่ายลงนามรับรอง

“เวลานี้เจ้าพอใจหรือยัง” ส่วจู่กวงถามอย่างหนึ่งยิ้มแต่เนื้อไม่ยิ้ม

“พี่สาว นับแต่วันนี้เป็นต้นไปพวกเราถือเป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว ท่านกับลูกทั้งสองตามข้ากลับไปด้วยกันเถิด ข้าจะดูแลพวกท่านอย่างดี เพื่อชดเชยความยากลำบากที่พวกท่านประสบพบเจอตลอดหลายปีที่ผ่านมา” ว่านชิวเอ๋อร์ยิ้มจริงใจยิ่ง ยังเสริมบิบบกั้มส่วเว่ยไปกับส่วอวี๋หลิงอย่างรักใคร่ ยามนั้นนางอายุเพียงยี่สิบสามยี่สิบสี่ปี อ่อนวัยงดงาม ชาติกำเนิดสูงส่ง ตราบใดที่ต้องการพิชิตใจคน ก็จะสามารถได้อย่างรวดเร็ว

อย่างเวลานี้ สองฝ่ายเพิ่งเจอหน้ากัน พวกเด็ก ๆ ล้วนเปลี่ยนแปลงจากระแวงระวังเป็นชื่นชอบนางแล้ว

ภรรยาของจอนัยน์ตาวาน้ำ ก่อนพูดประชดประชันว่า “พวกท่านส่งเงินกับโฉนดที่ดินมาเมื่อไร พวกข้าจะยอมกลับไปเมื่อนั้น หากไม่เห็นสิ่งของ ข้าจะไม่ยอมให้พวกท่านสมปรารถนา ข้ากับลูกๆ ทุกข์ยากมานานหลายปี ไม่มีทางให้พวกท่านได้ประโยชน์ไปง่ายๆ แน่”

ยี่นางตื่นนอนตื่นดี สวีจู่กวงกับวานชิวเอ๋อร์ยิ่งดูแคลนนาง ไม่มีทางคิดว่านางมีเป้าประสงค์อื่นแอบแฝง เป็นธรรมดาที่ทำได้เพียงล่าถอยกลับไปก่อน

เด็กทั้งสองคนมองส่งรถม้าธรรมดาคันนั้นจากไปอย่างกระวนกระวาย อดพร่ำบ่นมารดาเสียงต่ำไม่ได้ว่า “ท่านแม่ โฉนดท่านจึงไม่พาพวกเรากลับไป ท่านพ่อกับสุหยินดีต่อพวกเราถึงเพียงนี้ พวกเราไม่ต้องการร้านค้าหรือเงินทอง พวกเราแค่ต้องการให้คนในครอบครัวอยู่พร้อมหน้ากัน”

สตรีนางนี้ยากจะเอ่ยวาจา ทำได้เพียงกล่าวกลบเกลื่อนหลายประโยค ทั้งดวงตาแดงก่ำ

หลินตันรำพึงรำพัน “เจ้าสอนลูกทั้งสองคนจนเสียนิสัยแล้ว ยามปกติเจ้ามักเอาแต่พูดถึงบิดาที่เป็นขุนนางต่อหน้าพวกเขา ทำให้พวกเขาถึงกับไม่เหลือความหยิ่งทะนงในศักดิ์ศรีแม้แต่หน่อยเมื่ออยู่ต่อหน้าอำนาจ จากนั้นไปจะต้องแก้ไข!”

“เฮ้อ ข้าจะให้พวกเขาเปลี่ยนนิสัยแน่นอน” ในใจของอีกฝ่ายยิ้มขมขึ้น เย็นวันนั้นนางเขียนหนังสือร้องเรียนท่ามกลางการชี้แนะของหลินตัน แล้วซ่อนไว้ในอกเสื้อ ยังผสมกำยานหลอนประสาทตามสูตรที่หลินตันให้อีกหลายอัน ก่อนนมคว้นบ่าวรับใช้ทั้งเรือนจนสลบ จากนั้นหยิบป้ายวิญญาณทั้งสองป้ายออกมา แล้วจ้างเกวียนมุ่งหน้าไปยังเมืองหลวง นางตีกลองร้องทุกข์ตรงประตูเซวี่

“แล้วพวกเด็กๆ จะทำอะไรเล่า” หลังวางไม้ตีกลองแล้ว หน้าผากของนางก็ชุ่มเหงื่อเย็นเต็มไปหมด

“วางใจเถิด ตราบใดที่เรื่องราวลูกหลานใหญ่โต สวีจู่กวงไม่เพียงมิกล้ำข่มเหงพวกเขา ยังจะต้องประคบประหงมพวกเขาอย่างระมัดระวัง” หลินตันบอกเสียงเรียบเฉย

พอกลองร้องทุกข์ดังก็มีเจ้าหน้าที่มาพานางเข้าไปไต่สวนในศาลา

ร้องทุกข์ทันที เมื่อได้ยินว่านางจะยื่นฟ้องร้องสามีของตน ไม่ทันพูดพรา-
ทำเพลงก็โยนป้ายลงทันทีใส่นาง เตรียมจะโยนนางหนึ่งร้อยที ในยุคสมัย
ที่บุรุษมีอำนาจล้นฟ้า หากบุตรฟ้องร้องบิดา ภรรยาฟ้องร้องสามี ล้วนต้อง
รับทัณฑ์ก่อน หากทนการโบายร้อยไม่ได้ ถึงจะมีโอกาสยื่นหนังสือฟ้องร้อง

สตรีนางนี้ตกใจจนตัวสั่นระริก รีบถามในใจรอบแล้วรอบเล่าว่า
“ท่านเขียนผู้วิเศษ คราแรกท่านไม่ได้พูดไว้แบบนี้! เพราะเหตุใดผู้ที่ต้อง
ถูกโยนกลับเป็นข้าเล่า”

หลินต้นอ่อนเสียงเรียบเฉย “ถ้าข้าบอกแล้วเจ้าจะกล้ามาหรือ ไม่ต้อง
กลัว เจ้ารีบนำไปประกาศเกียรติคุณออกมา โบายประกาศเกียรติคุณนั้นช่วย
หักล้างโบายหลายร้อยไม่หลายพันไม่ได้”

ภรรยาของหลินหลนลานหียบไปประกาศเกียรติคุณออกมา แล้วคลี่ออก
ต่อหน้าเจ้าหน้าที่ ครั้นเจ้าหน้าที่เหล่านั้นเห็นลายพระหัตถ์และตราประทับ
ส่วนพระองค์ของฮ่องเต้ก็มึนงงลังงันทางอย่างที่คาด ยังรายงานเรื่องนี้
ขึ้นไปด้วย พอคนของกรมอาญาตรวจสอบพบว่าดียิ่งนัก! นางหลินผู้นี้
ยามอยู่ถนอใจนับเป็นบุคคลที่ประหนึ่งเขียนผู้วิเศษ จำนวนราษฎรผู้รอดชีวิต
เพราะมือของนาง หากไม่ใช่หลายร้อยหมื่นก็ต้องหลายสิบหมื่นคน เป็นวีรสตรี
ที่ฮ่องเต้ตรัสชมด้วยพระองค์เอง มีคุณงามความดีต่อแคว้นแคว้น จะต้องได้รับ
การปฏิบัติด้วยอย่างดี บัดนี้สามีกลับลดฐานะนาคักดิ์ให้เป็นอนุภรรยา นี้ไม่ใช่
การทำให้ฮ่องเต้เสียพระพักตร์หรือ

สามีนางเป็นแค่ขุนนางเล็ก ๆ ชั้นหก จะจัดการเขานับว่าไม่ยากอันใด
แต่ที่ยุงยากก็คือภรรยาคนปัจจุบันของคนคนนั้นเป็นบุตรสาวสายรองของ
ผู้ตรวจการว่าน ความยุ่งยากของเรื่องนี้จึงทวีขึ้น ถ้ายอมให้สตรีนางนี้
ฟ้องร้องสำเร็จจริง ๆ ยังจะต้องการซื้อเสียงการเป็นขุนนางของผู้ตรวจการว่าน
อยู่หรือไม่

ระหว่างที่พวกขุนนางหลายคนลล้าละล้ง คาดไม่ถึงว่าสตรีนางนี้จะ
วิ่งออกไปที่หน้าศาลาร้องทุกข์ แล้วคุกเข่าไว้ให้อยูริมถนน จะต้องรู้ก่อนว่า
นี่เป็นศาลที่ตั้งกลองร้องทุกข์อยู่ที่ประตูเซวี่ ผู้คนที่เข้า ๆ ออก ๆ ล้วนเป็น
พระบรมวงค์และขุนนางชั้นสูง นางร้องไวยวายเช่นนี้ เรื่องนี้คงมีอาจปกปิด
ได้มิดแล้ว ยิ่งกว่านั้นตัวตนของนางยังพิเศษมากด้วย

นับเป็นนางที่ดวงดี ด้วยมีผู้สูงศักดิ์ท่านหนึ่งนั่งอยู่ในรถม้าคันหนึ่ง ที่เล่นผ่านแถวประตูเซวี่ แม้นท่านผู้นั้นไม่ได้แหวกม่านออกมาตรวจสอบ แต่ยั้งนั่งฟังต้นสายปลายเหตุอยู่ในรถม้าเงียบ ๆ จนจบ จากนั้นห้องครักซ์ ส่งจดหมายที่เขียนด้วยลายมือของตนเองออกไป และสั่งให้ขุนนางที่รับเรื่อง ร้องทุกข์จัดการเรื่องนี้อย่างเป็นธรรม ไม่ว่าเรื่องนี้จะเกี่ยวพันถึงผู้สูงศักดิ์ คนใดก็ห้ามหย่อนยานกฎหมาย เขาจะให้คนคอยตรวจสอบการจัดการคดีนี้ ตลอดเวลา

ยามนี้ฮ่องเต้ที่นั่งอยู่ในตำหนักจินหลวนเพิ่งอายุเต็มสิบห้าพอดี เนื่องจากเป็นโอรสที่ถือกำเนิดจากสองเฮา มีหน้าซำยังอายุน้อยกว่าพี่ชาย ไม่ก็คนก่อนหน้านั้น จึงถูกปองร้ายสารพัด ยังเคยถูกผู้ประสงค์ร้ายหลอกล่อ ออกจากประตูวังหลวงจนเกือบถูกสังหารบริเวณที่รกร้างทางเหนือ และ เป็นผู้สูงศักดิ์ท่านนี้ที่ช่วยชีวิตฮ่องเต้ผู้น้อยกลับมา ทั้งยังชูธงปราบกบฏ ตัดศีรษะคนชั่วและพวกพ้องรอบตัวพระบิดาที่วางแผนจะยึดบัลลังก์ และ สังหารเหล่าองค์ชายที่วางยาพิษบิดาบังเกิดเกล้า ก่อนสนับสนุนฮ่องเต้ผู้น้อย ขึ้นครองราชย์

ด้วยเหตุนี้ไม่ว่าจะเป็นฮ่องเต้ผู้น้อยหรือผู้สูงศักดิ์ท่านนี้ล้วนรังเกียจ การแย่งชิงระหว่างบุตรสายหลักกับสายรอง ยังเสริมเติมกฎการสืบทอดของ บุตรสายหลักคนโตให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นด้วยว่า หากผู้ใดยังกล้าหลงอนุภรรยาแล้ว ละเลยภรรยา หรือแต่งตั้งให้บุตรสายรองที่เกิดจากอนุภรรยาขึ้นเป็นทายาท สายหลัก คนผู้นั้นจะต้องถูกขุนนางผู้ตรวจการถลกหนังชั้นแล้วชั้นเล่า!

แต่ก่อนถ้าตระกูลใดสืบบุตรสายหลัก และมีบุตรสายรองที่มีความ ประพฤติดี ก็ยังสามารถสืบทอดบรรดาศักดิ์และทรัพย์สินมรดกได้ แต่เวลานี้ ไม่มีเรื่องดีงามเช่นนั้นอีกแล้ว หากบุตรสายหลักวายชนม์จะให้หลานสายหลัก สืบทอดต่อ หากไร้ซึ่งหลานสายหลักก็จะรับเลี้ยงเด็กจากครอบครัวสายหลัก ที่เป็นสาขาของตระกูล ดังนั้นถ้าตระกูลสายรองคิดจะแย่งชิงบรรดาศักดิ์หรือ ทรัพย์สินมรดกก็เท่ากับฝันหวาน หากตระกูลใดแหวกขนบนี้ จะถูกริบบรรดาศักดิ์ ของตระกูลนั้นคืน ด้วยฮ่องเต้ผู้น้อยเอาแต่ใจตน สามารถทำได้ถึงขั้นนั้นจริง ๆ

ยามขุนนางผู้รับเรื่องได้รับจดหมาย พลันนึกถึงฝนโหลิตดาววายุ ตอนฮ่องเต้ผู้น้อยขึ้นครองราชย์ ดังนั้นเขาจึงดับสิ้นความคิดที่จะประจบ

เอาใจผู้ตรวจการว่าทันควัน เขาเชิญสตรีนางนั้นกลับเข้าศาลาร้องทุกข์ ด้วยท่าทางอ่อนโยนและน้ำเสียงนุ่มนวล และให้นางหยิบจดหมายร้องทุกข์ ออกมา โชคดีที่นางเตรียมการมาพร้อมสรรพ นอกจากจดหมายร้องทุกข์แล้วยังมีหลักฐานมากมาย มีป้ายวิญญาณของบิดามารดาของสามี ใบกู่หนี้ยืมสินจำนวนมากเพื่อจัดงานฝังศพให้บิดามารดาของสามี นอกจากนี้ยังมีหนังสือสมรสหนึ่งฉบับและหนังสือสัญญาอีกหนึ่งฉบับ

ไม่ต้องเอ่ยถึงหลักฐานอื่นๆ แค่นี้ก็เพียงพอฉบับนี้ก็เขียนไว้อย่างชัดเจนว่าสวีจู่กวงมีความคิดต่ำช้าที่จะยุติความเป็นภรรยาแล้วแต่งงานใหม่และลดภรรยาลงเป็นอนุภรรยา ด้านล่างยังมีคำมั่นสัญญา ลายมือชื่อ และรอยประทับนิ้วมือของว่านซิวเออร์ เห็นได้ชัดว่านางเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดตียิ่งนัก สามีภรรยาคุณี้ได้ล่วงเกินผู้สูงศักดิ์ผู้นั้นเข้าให้แล้ว แม้แต่ผู้ตรวจการว่านเองก็ยังไม่อยากที่จะเห็นพื้นภักย์ครานี้!

เนื่องจากหลักฐานประจักษ์ชัด หัวหน้าตุลาการจึงรีบออกหนังสือให้เจ้าหน้าที่ไปนำตัวคนมา โดยใช้ชื่อเหล็กกลมสวีจู่กวงกับว่านซิวเออร์ วันนั้นเลย พอมาถึงก็กดให้พวกเขาคุกเข่าอยู่ในห้องโถงใหญ่ และผู้ที่มาพร้อมกันยังมีบุตรธิดาสองคนของฮูหยินนางนี้ และบุตรสาวนอกสมรสและอนุภรรยาทั้งสองคนของสวีจู่กวงด้วย

คาดไม่ถึงว่าสวีจู่กวงเพิ่งร้องว่าถูกปรับปรับไม่ทันไร หนึ่งในสองของอนุภรรายก็คลานเข่าออกมา ร่ำร้องบ่าวๆ ว่าจะฟ้องร้องเขาเรื่องแต่งงานใหม่ อีกคนที่แท่นนอกจากฮูหยินนางนี้กับว่านซิวเออร์แล้ว คุณหนูของคหบดีเมืองถ่านโจวที่เสียชีวิตไปคนนั้นก็ก็เป็นภรรยาที่เขาตบแต่งอย่างชอบธรรม เมื่อถูกเขาปอกลอกจนสิ้นเนื้อประดาตัวแล้ว เขาก็เมินเฉย อีกฝ่ายจึงตรอมใจจนล้มป่วยตาย หึงธิดากำพร้าไว้หนึ่งคน

อนุภรรายนางนี้รักดีต่อคุณหนูผู้นั้นยิ่งนัก จึงแสร์ขอมสยบให้สวีจู่กวง แต่ความจริงแล้วเพื่อจะได้อยู่ดูแลธิดากำพร้าของเจ้านายได้สะดวก ทั้งยังคอยหาโอกาสแก้แค้น บัดนี้ฮูหยินนางนี้ฟ้องร้องสวีจู่กวงว่าแต่งภรรยาซ้ำซ้อน นางเลยคว่ำโอกาสนี้ไว้แล้วลุกขึ้นยืนหยัด ยังพกหนังสือสมรสฉบับหนึ่งติดตัวมาด้วยเช่นกัน นางกระโดดโขกศีรษะใส่ประตูของศาลาร้องทุกข์เพื่อฆ่าตัวตายและป้องกันสวีจู่กวงอ้างอำนาจของผู้ตรวจการว่าน

เพื่อให้ตนพ้นผิด

หันไต่เนินพ่อบ้านตระกูลวานที่รีบรุดมาลีบขาวร้อนออกร้อนใจ หันหลัง
วิ่งหนีไป ครั้นกลับถึงจวนก็รายงานเรื่องราวทั้งหมด แม้ผู้ตรวจการว่าน
เอ็นดูบุตรสาวสายรองผู้นี้ แต่ทำได้เพียงส่ายหน้าแล้วทอดถอนใจ ยังปฏิเสธ
ไม่ยอมมิใช้เส้นสายใดๆ ช่วยเหลือสัจจูกวาง

ทดลองอ่าน